

O tom, jak těžko se rodil rozhovor s písničkářkou **Janou Šteflíčkovou** jsem už psala, proto jen krátké opakování: Janě bylo letos třicet, v deseti dostala dětskou Portu, ještě v Plzni, na Lochotíně, než vystudovala DAMU (obor herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla) zpívala bigbít, funky, americký folk 60. let, milovala sentimentální filmové písničky z 30. let. Donedávna ji doprovázela kapela

Kůň

, dneska ji většinou potkáte v klubech a kavárnách, kde vystupují písničkáři (však taky patří do volného seskupení Osamělí písničkáři), zpívá i v rámci svých rolí na scéně pražského divadla Ypsilon.

Na které své hudební období nejradši vzpomínáš?

Popravdě, všechno, co jsem dělala, mě opravdu bavilo. Ale za nejhezčí období považuji asi tohle teď – jak říkám, poměrně dlouho jsem hledala vlastní řeč, mám pocit, že teprve teď se mi všechny ty potoky slily v řeku, v nějaký jednotný proud. Mám v sobě daleko menší zmatek, než jsem mívala, no, trvalo mi to dost dlouho, to je fakt.

Napsal uživatel Slávka-vy-
Úterý, 17 Srpen 2010 12:24

Ty nejsi tak úplně "klasická" písničkářka s kytarou, která zpívá jenom svoje věci, nevádí ti hostovat se swingovým triem a stříhnout si pár jazzových standardů. Takže zpívat "cizí" repertoár ti nevádí?

Vlastně jsem dělala spoustu různých žánrů, spíš jako zpěvačka, bez kytary, do toho jsem si jaksi mimoděk tvořila – první pokusy byly tedy dost tristní... ale nakonec jsem zjistila, že ta tvůrčí věc mě zajímá nejvíc. Fakt je, že i dnes se objevují radilové, co říkají "vykašli se na ty svoje písně, ty anglický pecky ti sedí daleko líp..." Ale pro mě je ta osobní cesta daleko dobrodružnější a riskantnější... a hlavně... mě to fakt baví.

Pracuješ na sobě, zdokonalila ses ve hře na kytaru, chodíš na zpěv. Cítíš se pak na jevišti jistější? Myslíš, že je to důležité?

No to je jasná věc. Na druhou stranu, spousta lidí hraje tři akordy, zpívá falešně – a jsou k sežráním, naopak je tu spousta nadřilovaných šprtů, kteří nemají co říct a dělají to proto, že už v liduše chtěli mít nejrychlejší prstíky nebo nejvyšší tón.

*Zdá se mi, že o náměty na své písničky někdy doslova zakopneš na ulici (**Vietnamečka**), jindy se inspiroješ blízkými (*

Když náš táta country hrál, Babička

). Nebojíš se, že se před posluchači až moc otevíráš?

Hoho! Myslím, že se naopak ještě pořád otevírám málo. A věřím, že – možná to bude znít trochu paradoxně – čím je člověk otevřenější, tím méně je zranitelný.

Jak to vypadá s novou deskou? Už máš písničky? A s kým budeš nahrávat? S novou kapelou? Neříkala jsi, že máš nabídku, která se těžko odmítá?

Cítím, že přišel čas ty věci natočit. Nejsem vlastně veliký přítel "zvěčňování" v muzice, daleko víc mě baví živá hraní, ale CD prostě potřebuju. Materiálu je dost, myslím, že mám i období, kdy se cosi uzavírá, a to je přesně čas, kdy je dobré to nějak zhodnotit. To CD pro mě bude zásadní, předešlé (**Jablečno**) bylo založené na všeobecném konsenzu v kapele, dneska ho hodnotím jako předčasně vznikuvší, prostě zkušenost. Na druhou stranu jsem si vlastně díky tomu uvědomila, že se musím k tomu, co potřebuju říct, chovat zodpovědněji.

A že musím v sobě najít potřebnou svobodu k tomu, abych přestala zohledňovat názory "jaká bych měla být". S tím souvisí i moje čerstvá zkušenost s firmou SONY, která mě oslovila, ale brzy jsme pochopili, že naše spolupráce by vyžadovala z jejich strany pro mě nepřijatelné zásahy. Klíčová je tedy pro mě momentálně volba hudebního producenta – rozhlížím se, jsem pomalá. A rozhodně si chci přizvat muzikanty, nikoliv však konkrétní formaci, spíš dát té které písni, co potřebuje...

V létě jezdíš po festivalech, kromě těch spíš folkových zpíváš i v Trutnově, na Sázavafestu. Jak tě bere publikum tam? Chce se ti srovnávat podmínky?

Nejde to zevšeobecňovat... mám ale radost, že letos už hraju spíš na nadžánrových festivalech, ta otevřenost a čerstvost v dramaturgii je mi sympatická – a já mám s těmito festivaly obecně velice dobrou zkušenost. Nabírám teprve zkušenosti, se sólovým hraním v plenéru, v komunikaci s různým typem pořadatelů, s různým typem publika. A ta poznání bývají často velmi překvapivá.

Napsal uživatel Slávka-vy-
Úterý, 17 Srpen 2010 12:24

*Ve výčtu tvých koncertů jsem našla zajímavá jména: dělala jsi předskokanku **Věře Martinové, Ivě Bittové a Johnu Mayalovi***

. Co si z toho bereš (kromě honoráře) pro sebe?

To je vždycky ohromná zkušenost, hrát pro publikum, které přišlo na koncert někoho jiného. Byla to pro mě pochopitelně těžká zadání, ale musím říct, že přijetí publikem bylo ve všech případech fakt vřelé, takže mě to dost povzbudilo v tom písničkářském snažení. A zjistila jsem, že by člověk neměl mít zbytečné obavy z věcí, které mu zprvu připadají "postavené na hlavu" nebo příliš troufalé.

Kdo se ti líbí mezi tvými kolegy, koho považuješ za stejnou krevní skupinu, s kým tě těší vystupovat?

Jsem ráda, že jsem si letos na festácích rozšířila zas trochu obzory, je toho dost, co se mi teď na české scéně líbí. Vlastně nezáleží vůbec na žánru, mám prostě ráda takové ty "nesešňované" muzikanty. Tak asi spíš namátkou koncerty z tohoto léta, které mi utkvěly – Květy, Petr Váša, Žofie Kabelková, neznámý pankáč Joska a neznámý člověk, který mu dělal důstojnou rytmiku do stolu, skupina WWW, Justin Lavash, nádherný jazzový koncert Fečo - Krajňák - Hejnic, slovenské Živé kvety. Drozd z Proseka. Jo a hlavně: Vlasta Třešňák, pořád teď poslouchám jeho nové CD, ta jeho syrovost se mi líbí a hodně se mě dotýkají věci, které dělá...

Na co pozveš čtenáře FT do divadla? A považuješ se víc za zpěvačku nebo za herečku?

Nepovažuji se vlastně ani za jedno. Co se týče divadla, rozhodla jsem se už nezkoušet další věci, protože divadlo mě dost termínově blokuje a pro mě je ta muzika přece jen prioritou. Takže momentálně hraju **Viktorku** v Babičce Arnošta Goldflama, **Lidušku** ve Schmidově Vinobraní (to je

parodie na operetu, partnerím tam s

Jiřím Lábusem

a ohromně mě baví hrát mu naivku), dále hraju

vílu a veverku

v Rusalce a v představení Nadsamec Jarry v režii Jiřího Havelky hraju

potrhlou novinářku

. Nejradši mám roli veverky, vyžadovala důkladnou přípravu a mnoho návštěv lesa, kde jsem se snažila důkladně pochopit tamní cvrkot...

Před deseti lety jsi říkala, že ostré lokty není tvůj způsob, jak dělat kariéru. Nelituješ dneska?

Já přesně nevím, co je to ta Kariéra. Že hraješ za hodně peněz a jsi často v rádiu a v televizi? To pro mě není měřítko vůbec ničeho.

Dělám, co mě baví, čemu věřím, snažím se to dělat nejlíp, jak v danou chvíli umím – a zodpovídám za svoje rozhodování. A nemám díky tomu pocit, že se věci "nevyvíjí, jak by měly".

Už jsi našla někoho, na koho by ses mohla spolehnout, nějakého manažera? Potkáváš pořád krásné blázny nebo už jen blázny?

Manažera nemám, ta hraní naštěstí chodí tak nějak samospádem, sama té agendě moc nedám. Časem to asi budu řešit. A samosebou pořád potkávám spoustu magorů (asi jako každý), narážím na lidi, jejichž chování mi připadá neprůhledné, a mívám proto občas pocity beznaděje. Ale na druhou stranu jsem za poslední dobu potkala opravdu báječné a vzácné lidi, možná taky trochu blázny, kteří si mohou dovolit ten luxus dělat věci, které považují za smysluplné, a s nimiž rezonují, i třeba za cenu objektivně menšího komfortu. Mám pocit, že ty nejhezčí věci vznikají právě z téhle pošetilosti...